

Maskvos ir Visos Rusios patriarcho KIRILO

VELYKINIS LAIŠKAS

**vyskupams, kunigams, diakonams, vienuoliams, vienuolėms
ir visiems ištikimiesiems Rusios Ortodoksų Bažnyčios vaikams**

„Šlovė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui,
kuris iš savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prisikėlimu
iš numirusių yra atgimdęs mus gyvai vilčiai“

- 1 Pt 1,3

**Ekscelencijos vyskupai, gerbiamieji tėvai, garbingieji vienuoliai
ir vienuolės, brangūs broliai ir seserys!**

Šią nuostabią ir iškilmingą dieną, kupiną džiaugsmo dėl iš kapo prisikėlusio Viešpaties Jėzaus, nuoširdžiai sveikinu visus jus su didžia, pasauliui išganymą atnešusia Velykų švente, bei kreipiuosi į jus šiuo senoviniu pasveikinimu:

KRISTUS PRISIKĖLĖ!

Šiandien visa Viena, Šventa, Visuotinė ir Apaštališka Bažnyčia dvasinėmis giesmėmis šlovina Dievo Sūnaus ir Žmogaus Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimą. Jis panaikino mirties valdžią ir atvėrė mums kelią į Savo Amžinąją Karalystę. Iš tiesų, kaip giedama Velykų kanone: „dabar šviesos viskas nutvieks: ir dangus, ir žemė, ir pragariai. Tešvenčia šviesos pastiprinta visa kūrinija Kristaus prisikėlimą!“

Tarsi evangelinės mirą nešusios moterys ir kiti Ganytojo mokiniai, kurie tapo pirmaisiais prisikėlimo liudininkais, mes esame pašaukti skelbti savo džiaugsmą žmonėms – tiems, kas mums artimi ir brangūs, kas mus supa, ką pažįstame. Sakome jiems: „Kristus prisikėlė!“. Kaip ir tada, prieš daugybę šimtmečių, vieni, iškart patikėję, atsako: „Tikrai prisikėlė!“. Kiti, kaip apaštalas Tomas, abejoja ir sako: „kol Jo nepamatysiu, kol nepaliesiu Jo, tol nepatikėsiu“ (pgl. Jn 20,25). Treti atmeta šią žinią.

Tikėjimas Viešpaties Jėzaus prisikėlimu yra tas tvirtas pamatas, nepajudinamas stulpas, kuriuo paremta krikščionybė. Šventasis Jonas Auksaburnis sako: „Jeigu Kristus miręs neprisikeltų, tai ir nuodėmė nebūtų sunaikinta, mirtis – nenugalėta,

o mūsų skelbimas ir tikėjimas būtų beprasmiškai“ (39 pokalbis apie Pirmą laišką korintiečiams).

Savo išganymo darbu Gelbėtojas sujungė dangų ir žemę, amžinybę ir laikinumą, Kūrėją ir kūrinį, Dievą ir žmogų. Jis įveikė tą prarają, kuri istorijos pradžioje atskyrė pirmuosius žmones nuo jų Kūrėjo. Dėl to, kad pažeidė jiems duotą įsakymą, nepaklausė Kūrėjo, pasaulyje išgalėjo nuodėmė ir mirtis. „Bet, atėjus laiko pilnatvei, – sako apaštalas Paulius. – Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume įvaikystę“ (Gal 4,4-5).

Kristus, tarsi Dievo Avinėlis be kliaudos ir dėmės, naikina pasaulio nuodėmę (1 Pt 1,19; Jn 1,29). Klausydamas Dangiškojo Tėvo „iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil 2,8), Jis parveda žmoniją pas jos Kūrėją, sutaiko su Juo. Būdamas Dievo Sūnumi pagal prigimtį, Jis daro mus Dievo sūnumis pagal malonę. Viešpats atveria mums moralinio atsimumo ir dvasinio kilimo į amžiną ir palaimintą gyvenimą su Dievu „nesibaigiančią Jo karalystės dieną“ kelią (Šv. *Velykų kanonas*).

Išlaisvinęs mus nuo vergovės nuodėmei, sutriuškinęs „šių tamsybių pasaulio valdovus ir dvasines blogio jėgas padangėje“ (Ef 6,12), Viešpats kyla į dangų, kur apsuptas nesibaigiančios šlovės sėdi Amžinojo Tėvo dešinėje. Bet Jis nepalieka mūsų čia, žemėje ir be pertrūkio lydi Savo mokinius, kurie sudaro Jo Kūną – Vieną, Šventą, Visuotinę ir Apaštališką Bažnyčią. Kristus, Jos Galva, vairuoja šį išganymo laivą per audringus gyvenimo vandenį į ramų, dangiškąjį uostą, kur „Dievas bus viskas visame kame“ (1 Kor 15,28).

Sudarydami Vieną Bažnyčią mes, krikščionys, esame Jo šlovingos misijos tęsėjai pasaulyje. Kaip daugybė iki mūsų buvusių tikėjimo brolių ir seserų – apaštalų, mirą neusių moterų, kankinių, šventųjų vyskupų, šventųjų vienuolių ir teisuolių – taip ir mes esame pašaukti „skelbti Viešpaties vardą, pasakoti Jo darbus tautoms“ (1 Kr 16,8). Mes pašaukti skelbti Dievo Sūnų ir Žmogaus Sūnų, Kuris iš neapsakomos meilės mums ant Kryžiaus išliejo Savo tyriausią Kraują. Mes pašaukti ir žodžiais, ir darbais, visu savo gyvenimo liudyti žmonėms Tą, Kuris „buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų“, ant Kurio „krito kirčiai už mūsų kaltes“ (Iz 53,5) ir Kuris buvo prikeltas „mums nuteisinti“ (Rom 4,25).

Brangūs broliai ir seserys! Norėčiau dar ir dar iš visos širdies jus pasveikinti su šviesiąja švenčių švente ir iškilmių iškilme – išganingomis Viešpaties Velykomis (Šv. *Velykų kanonas*). Kaip mus moko šventasis apaštalas Jonas, „mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. [...] Jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes. [...] Jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus“ (1 Jn 4,7-11). Tegu šie nuostabūs žodžiai nuolat mums rodo kelią visuose gyvenimo

keliuose, tegu jie įkvepia mus daryti gerus darbus, tarnauti mūsų artimiesiems ir tolimiesiems. Amen.

**Ši diena Viešpaties duota, tad linksminkimės ir džiūgaukime, nes
KRISTUS TIKRAI PRISIKĖLĖ**